

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**TRACTATVS|| DE CON-||FESSIONIBVS MA=||LEFICORVM ET
SAGA-||RVM SECVNDÒ RECOGNI||tus, & auctior redditus.||
An, & quanta fides ijs adhibenda sit?||**

Binsfeld, Peter

Avgvstae Trevirorum

VD16 B 5530

5. Conclus. Malefici vel maleficæ rem veneream habent cum Dæmone.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41113

uerunt, & ea per congruas contemperationes elementorum latenter sparserunt. Atque ita gignendarum rerum, atq; accelerandorum incrementorum præbuerunt occasiones. Atq; in hac auctoritate, vt rectè notât quidam Doctores, creationem intelligit August. vltima formæ introductionem. Hoc etiam aduertendum, hanc conclusionem duabus præcedentibus non repugnare: quia hac intelligitur, non quod malefici vel magi, virtute diabolica imprimant formam in materiam, sed tantum dispositiuè, mediantibus agentibus naturalibus concurrant.

*Dæmones
cum malefici
eis venerè
rè exercent.*

5. *Conclus. Malefici vel maleficæ rerum venerè habent cum Dæmone.*

PROBATVR ex August. lib. 5. de Ciuit. Dei cap. 23. & probat ab experientia, qua & hoc infœlici tempore satis superq; probari potest. Creberrima, ait, fama est, multiq; se expertos vel ab eis qui expertierant, de quorum fide dubitandum non est, se audiuisse confirmant, Siluanos & Faunos, quos vulgus incubos vocat, improbos extitisse mulieribus, & eorum appetisse, & peregisse cõcubitum: & quosdam Dæmones, quos Dufios Galli nuncupant, adduè hanc immunditiam & tentare & efficere, vt hoc negare impudentiæ videatur. August. sequuntur communiter Doctores. Isidorus lib. 8.

lib. 8. cap. vlt. S. Thom in 2. sent. dist. 8. & 1. par.
 q. 51. art. 3. ad 6. S. Bonauent. in d. 8. 2. sent. art. 3.
 q. 1. Dionys. Carthus. ibidem q. 2. Guilhelmus
 Parisiens. in vltima parte de vniuerso cap. 23.
 Martinus Arles in tract. de superstitionib. Sco-
 tus in 2. d. 8. q. vnica. Gabr. ibid. q. 1. conclus. 2.
 Alphons. Castrens. lib. 1. de iusta hæret. punit.
 cap. 16. Doctores mallei maleficarum 1. par. q.
 3. Innocentius VIII. Papa in Bulla præposita
 malleo maleficarum, quæ nunc est reducta in
 7. Decretalium, in titulum de maleficis & in-
 cantatoribus. Cardinal. Caietan. in 2. 2. S. Tho-
 mæ, q. 95. art. 3. Barth. Spineus in tract. de Stri-
 gibus. cap. 6. Barth. Medina in 1. 2 S. Thomæ q.
 72. art. 2. Ioannes Nider in Fornicatio: Vlricus
 Molitor, in Dialogo habito cum Sigismundo
 Archiduce Austriæ. cap. 5 & 6 Paulus Grillan.
 lib. 2. de Sortileg. q. 7 num 13. Ioannes Bodin.
 lib. 2. cap. 7. Thomas Erastus doctè in Dialogo
 de Strigibus non longè à fine, ac alij alibi: &
 hæc est indubitata veritas, quam non solum
 experientia certissima comprobatur, sed etiam
 antiquitas confirmat, quicquid quidam me-
 dici & Iurisperiti opinentur. Et sic sine ratio-
 ne ac vlllo fundamèto Ioan. Fichardus in con-
 silio iii. dicit esse incredibile, merè præstigio-
 sum, & somnium: mulierum cum demone ve-
 nereum congressum, etiam si inquisitores hæ-
 reticæ prauitatis: & alij Papæ tui adherentes sta-
 biliant, ac etiam rationi, & naturali intellectui

repugnare. Sed frustra dicitur quod non probatur. Si antiquitatem spectes Catholicorum, sententia auctoritatem & experientiam habet. Nam Augustinus, Guilhelmus Paris. D. Thomas & alij suis temporibus experientia hanc veritatem compertam attestantur. Si auctoritatem, communis est Theologorum sententia, qui non solum doctissimi in Philosophia, sed etiam in Theologia & omni genere disciplinarum extiterunt, ut eorum monumenta relicta omnibus demonstrant: Si nostrorum temporum testes requiruntur non solum edentulæ vetulæ, nec deliræ mulieres, sed adolescentes, iuvenes, & viri docti in iure & sacris literis homines vtriusq; sexus & status, qui ob ingenij, & donorum naturalium ac acquirentium præstantiam publicis functionibus præfuerunt, attestantur se expertos hanc turpitudinem, ita ut negare impudentiæ videatur, ut August. rectè ait. Atq; aduocati maleficorū, ne cogantur hoc præsupposito concessio, concedere eos morte mulctandos, etiam si homines aut iumenta veneno non interfecerint, somniant somnia esse, quod docti & indocti verissimum fatentur, & volunt vigilantes facere dormitantes contra eorum propriam voluntatem vigilatam rationem, & acutam sensuum functionem: Plusquam mille annis per temporum successiones homines experientia compertissimum habuerunt, & nunc aduocati Re-

gni

gni Sathanæ somnia esse somniant, quæ vigilantes in vigilia exercent, & sani mente & corpore vera confitentur. Et certè vt rectè Thomas Erastus docet singulæ singulos habet suos Amasios ornatu, aspectu, nomine distinctos, & statim, aut saltem citò à contracta societate, aut pactione congregari solent, sicut vbiq; vniuersæ, vbiq; captæ fuerint, magno semper consensu asseuerarunt. Quod nos nunc nõ solum ad fœminas, sed etiam ad viros, quorũ hoc deplorato seculo satis magnus numerus hęc sectam detestabilem sequitur, referimus. Et quoniam fortasse multi existimant aliquid impossibile contra rerum naturam & capacitatem humani intellectus dici in hac Theologorum doctrina latius & distinctius eam placet hoc loco in gratiam ignorantium declarare.

In primis nemo tantæ sit ignorantie quod in Dæmonibus putet esse discretionem sexus, quod alius sit mas, alius fœmina. Differentia sexus non habet locum in substantijs à materia separatis. Fuit enim aliquando quorundam error dicentium inter Dæmones esse sexum fœmineum & masculinum genus sicut inter homines, & posse filios & filias generare. Hinc gentiles Deos & Deas adorabāt, & Poète de nuptijs & coniugijs Deorum mentionem fecerunt. Sed rectius Marcus quidem qui lōgo tempore Dæmonum cultui operam

dederat apud Michaëlem Pfellum de natura Dæmonum docuit has maris & fœminæ differentias non inesse Dæmonibus, sed apparere, nullamq; formam in eis stabilem permanere. Sic vt experientia cognoscimus viris apparent in maleficorum exercitio sub forma fœminæ: Mulieri autem sub specie viri.

Deinde sciendum, quod aliqui ex Patribus videntur sentire, quod gigantes qui diluuium præcesserūt, fuerint nati ex angelorum & mulierum concubitu, cui sententiæ fauent Iustinus martyr in Apologia ad Senatum Romanū, & in alia Apologia ad Antoninum Pium. Tertullianus in lib. de habitu mulierum. Lactant. lib. 2. de origine erroris, cap. 15. Eusebius lib. 5. de præparat. Euangel. cap. 4. Philo in l. de gigantibus. Ambros. lib. 1. de Noë & Arca cap. 4. hi Patres & alij videntur sentire, quod angeli cum mulieribus peccauerint, & pro his facit illud Genes. 6. Videntes filij Dei filias hominum, quod essent pulchræ, sumpserunt sibi uxores. Respondetur, S. Patres per angelos non intellexisse spirituales substantias, sed viros illustres, Dei cultus studiosos, ex sancta stirpe Seth descendentes, qui quoniam vsq; ad illud tempus in cultu vnius Dei perseuerarunt, & Scriptura vocati sunt filij Dei. Editio vero septuaginta interpretum vetustior angelos Dei appellauit. Iusti enim homines in Scriptura angelorum nomine nuncupantur. Sic de
Ioanne

Ioanne scriptum est: Ecce ego mitto angelum meum: & sacerdotes in Malachia angeli domini exercituum dicuntur, & hanc expositionem August. loco citato amplectitur. Ad eandem expositionem accedit Guilhelm. Paris. loco citato. Dionys. Carthus. in cap. 6. Genes. & in 2. d. 8 q. d. Cassian. coll. 8. c. 21. & alij nunc communiter dictam expositionem apprehendunt. Nunc ut ad resolutionem propius accedamus, cum spiritus carnem & ossa non habeat, caret etiam anima vegetatiua, & sic operationes animae eiusdem habere nequit, quia cuius non est potentia, eius etiam nec est actus: Generare autem presupponit animam vegetatiuam & nutritiuam. Semen enim, quod medium est ad generationem, siue sperma, ut vocant, est pars substantiae corporis viuentis, remanens ex cibo optimè digesto in proxima dispositione ad sanguinem, secundum Physicos. Vnde dicuntur multum venerei, quando totum semen in facili libidine exhauserunt, emittere sanguinem. Hinc sequitur, quod generare proprie non potest competere Dæmonibus, cum non habeant principium intrinsecum generationis, animam vegetatiuam nec sensitiuam. Sicut ergo Dæmones nec esuriunt nec sitiunt, ita nec nutriuntur, nec semen aut sperma fecernunt, nec libidine inflammantur, & consequenti gradu non generant. Quia ubi non est potentia, ibi non est actus. Nullo ergo modo

more hominum semen ex propria substantia
 fumendo & secernendo Dæmones cum mu-
 lieribus coire possunt. Et sic intelligendi sunt
 Cassian loco citato, quando ait. Nullo modo
 credendum est spirituales naturas coire cum
 fœminis carnaliter posse. Chrysof. hom. 22. in
 Genes. Impossibile esse, vt improbi angeli
 cum fœminis coitum exercent. Et Philaster
 Episcopus Brixienfis in lib. aduersus hæreses,
 ca. 108. Et in hoc articulo meritò consentiunt
 Theologi cum omnibus, qui dicunt impossi-
 bilem esse coitum Dæmonum cum mulieri-
 bus. Et hac annotata doctrina ruunt omnia
 argumenta, quæ facit Ioan. Vierus in lib. de
 Lamijs, cap. 13. & lib. 3. de præstigijs Dæmon,
 cap. 21. Confirmant enim ea, quæ iam dixi-
 mus. Sed quamuis propriè generare non pos-
 sit Dæmon, generationem tamen procurare e-
 ius naturæ non repugnat, & in hoc Catholico-
 rum Theologorum sententia videtur à medi-
 cis & quibusdam Iurisperitis Theologiæ igna-
 ris discordare. Quando autem Dæmon cum
 fœmina in forma viri rem veneream habet,
 aut semen viri succumbendo recipit, aut pro-
 curando alicuius pollutionem colligit, & fœ-
 minæ incumbendo infundit: aut frequenter
 alium humorem ad illum actum accommodat,
 vt videatur sperma emittere. Et hoc postremū
 communiter accidit, quando Dæmon cum
 maleficis & sagis rem habet. Nam confitentur
 ferè

ferè omnes, quod semen sit frigidum. Quia cū non excidatur à corpore viuo sensitiuo, calor naturalis nullus concomitatur. Non tamen negandum absolutè, quod non possit sequi, Dæmone procurante, & Deo permittente, generatio in muliere: cū à multis viris in Philosophia & Theologia doctissimis cōtrarium dicatur, & quod multis eisq; sapiētibus & doctis videtur, non potest omninò esse falsum, iuxta doctrinam Aristotelis in 7. Phisic. & in fine de somno & vigilia. Atq; vt hæc Theologia simul & Philosophia intelligatur, aduertendum ex S. Bonauert. in 2. d. 8. artic. 3. q. 1. & alijs alibi, quod in actu generationis hæc concurrunt, Seminis constitutio secundum neruos & virtutes, Calor naturalis tali speciei competens, Seminis sic perfecti transfusio, & susceptio. Primum conuenit ei soli, cui Deus dedit vim vegetatiuam & propagatiuam: & sic nullo modo competit Dæmonibus corpus assumentibus. Semen autem suscipere & transfundere non repugnat Dæmoni in corpore assumpto. Quia potest assumere corpus palpabile & solidum, ita vt videatur quasi humanum, ac habeat figuram & instrumenta apta ad recipiendum & deferendum semen ad generandum, atq; etiam illud valet mouere, prout conuenit tali actui, vt semen à muliere in loco deputato ad generationem recipiatur. Recipit autem semen, vt antea dictum, succumbendo viris,

viris,

viris, aut procurando pollutionem, & colligendo semen, demum transfundit incumbendo mulieri. Et cum, vt optimè Guilielmus Parisiensis dicit, nemo dubitare possit huiusmodi spiritus super omnes medicos & Physicos nosse naturam tam virilis quàm muliebris feminis, illud nouit sua sagacitate, & acceleratione in sua virtute & temperatura conseruare, vt sit aptum ad generandum. Quando autè in tali casu sequeretur generatio, natus filius non esset filius Dæmonis, sed illius hominis, à quo semen secretum & collectum est, vt DD. attestantur.

Non enim necesse est, quod omne quod procurat generationem, verè Pater nominetur. Atq; hinc etiam cõstat quod sic generatus non sit similis Dæmoni, sed ei, à quo semen excisum est: Quia verè generans generat sibi simile, & speciem propagat. V Vierus d. cap 3. dicit S. Thomam nugari, quando tradit Dæmonem calorem naturalem posse conseruare: sed ipse verè cæcutiens est, quod sua medicina & physica Dæmonis potestatem & scientiam velit metiri. Non enim solùm S. Thomas sic docuit: Sed etiam S. Bonauent. Scot. Gabriel. Richard. Guilielm. Parisiens. Medina, & tota schola Theologorum in eandem abierunt sententiam Philosophi & physici fuerunt, & tamen nihil hîc, quod Philosophiæ repugnaret, inuenerunt, Theologiæ peritissimi extiterunt,
& hoc

& hoc Dæmonum subtilitati & potentiæ congruum intellexerunt, nec in tali Theologia est quod repræhendi à Philosopho aut Theologo possit.

DVBIVM HIC MO-
ueri potest.

Cum nihil afficiatur nisi ad id quod sue naturæ conueniens & congruum est, quomodo spiritus qui carnem & ossa non habet, delectatur peccato carnali, & appetit coire cum feminis?

HVIUS dubij difficultatem augere potest si vera libido & carnalis delectatio est in Dæmonibus, possent huiusmodi libidinem facilius explere inter seipsos, & maiori cum voluptate, cum facilè sit eis virorum & mulierum speciosissimas formas assumere & effingere, & coniunctio huiusmodi adinuicem magis esset naturalis, quàm cum viris aut mulieribus propter naturæ similitudinē, ideoq; maior esset voluptas. Hæc difficultas quærit quomodo in Dæmonibus sit peccatum carnale. In primis, sicut in Dæmonibus quantum ad reatum omnia sunt peccata, ita & peccatum carnis. Quia homines ad omnia peccata perpetranda inducunt & instigant, vt nemini au-
bium